

BİR

BOTLARININ LASTİK TABANLARI YERİ TEKMELERKEN, KOLUM adamın boğazına kenetlenmiş bir hâldeydi. Adam, tırnaklarını siyah gömleğime ve eldivenlerime geçirmiş, çaresizce çırpınıyordu. Artık beynine oksijen gitmese de bu, düşüncelerinin zihnine hücum etmesine engel olmuyordu. Her şeyi gördüm. Anıları ve düşünceleri, zihnimde berrak bir şekilde canlanırken kollarımı gevşetmedim. Hatta adamın dehşete kapılan zihni, gözlerini karanlık koridorun tavanına dikmiş bir hâlde yatan bedenini hayal ettiğinde bile. Öldüğünü düşünüyordu belki de.

Onu öldürmeyecektim. Adam benden çok daha iriydi. Bir kolu, neredeyse benim bir bacağım kadardı. Üzerine çullana-bilmış olmamın tek sebebi, arkasının dönük olmasıydı.

Eğitmen Johnson bu harekete 'Boyun Kilitleme' derdi ve bana bununla birlikte bir sürü şey öğretmişti. Konserve Açma, Çarmıh, Boyun Çevirme, Nelson, Hortum, Bilek Kilitleme ve Omurga Çevirme bunlardan sadece birkaçıydı. Hepsi, be-

nim gibi bir altmış beş boyundaki bir kızın kendinden iri bir adamı alt edebilmesi için gerekli taktiklerdi. Gerçek silahımı konuşturabilmek için bana yeterli üstünlüğü sağlayabilecek taktikler.

Adam bilincini kaybetmek üzereydi. Zihnine girmek acısız ve kolay olmuştu. Bilinç yüzeyine çıkan tüm anıları ve düşünceleri simsiyahtı. Islak bir kâğıt üzerine dökülmüş mürekkep kadar siyah. Ancak pençelerimi zihnine geçirdiğim an boynunu saran kolumu gevşettim.

Bir sigara molası vermek için dükkânın gizli çıkışından dışarı çıktığında başına bunların geleceğini hiç düşünmemiş olmalıydı.

Pennsylvania'nın soğuk havası solgun yanaklarını kızartmıştı. Kar maskemin altında derin bir soluk alarak boğazımı temizledim. On çift gözün beni izlediğinin tamamen farkındaydım. Adamın teninde dolaşan parmaklarım titriyordu. Nefesi sigara ve bu kötü alışkanlığını gizlemek için kullandığı naneli sakız gibi kokuyordu. İki parmağımı boynuna bastırarak ona doğru eğildim.

"Uyan," diye fısıldadım sonra kulağına. Bir çocuk kadar şaşkın görünen adam gözlerini açtı. Mideme bir kramp girdi.

Arkamda duran ve maskeleri ardında beni sessizce izleyen ekibe şöyle bir baktım.

"Mahkûm 27 nerede?" diye sordum. Güvenlik kameralarının görüş alanlarının dışındaydık. Muhtemelen güvenlikten sorumlu bu asker de bu yüzden ekstra bir mola verirken bu kadar rahattı. Ve ben bu işi bir an önce bitirmek istiyordum.

"Lanet olsun! Acele etsene!" dedi yanımda dikilen Vida

dişlerini sıkarak.

Taktik ekibinin lideri arkamda belirir belirmez ensemde hissettiğim sıcaklık dalgasıyla ellerim titredi. Bu yaptığım, eskisi kadar yakmıyordu canımı. Beni perişan etmiyor; zihnimi kavuran bir acıya sebep olmuyordu. Ancak etrafımdakilerin duyduğu güçlü hislere karşı daha da hassastım artık. Şu adamın duyduğu tiksinti gibi. O kapkara, karanlık nefreti gibi.

Rob'un koyu renk saçlarını göz ucuyla görebiliyordum. Beni geride bırakıp harekete geçmelerini emretmek üzereydi. Ne de olsa onun liderlik ettiği üç operasyondan ancak birini tamamlayabilmişim.

Askerin zihnini kendiminkiyle dürterek, "Mahkûm 27 nerede?" diye yineledim.

"Mahkûm 27." Kelimeler ağzından dökülürken bıyığı kıpırdadı. Bıyığına düşmüş aklar onu olduğundan daha da yaşlı gösteriyordu. Karargâh'ta bize dağıtılan görev listesinde bu sığınakta görev yapan tüm askerlerin bilgileri mevcuttu. Max Brommel'in de. Kırk bir yaşında, Cody Wyoming'liydi. Bir süre sonra bir programlama işi için Pittsburg, Pennsylvania'ya taşınmış ve ekonomik krizle birlikte işinden olmuştu. Bu aralar işsiz olan iyi bir karısı ve iki çocuğu vardı.

İkisi de ölmüştü.

Şimdi, bulanık görüntülerden oluşan bir fırtına kaplamıştı zihninin tüm karanlık köşelerini. Bir düzine adam gördüm. Hepsinin üzerinde kamuflajlı üniformalardan vardı ve bir minibüsün içinden çıkıyorlardı. Minibüsün iki yanındaki tanklarda ise suçlular, terör zanlıları ve eğer Çocuk Birliği haklıysa bizim en önemli ajanımızdan biri vardı.

Bir anda büyük bir sükûnete bürünerek bu adamların bir kamyonun arkasından bir... iki... hayır üç kişiyi çıkarışlarını izledim. Psi Özel Kuvvetler'e bağlı askerlerden değildiler. Ya da FBI veya CIA. SWAT ya da SEAL takımı olmadıkları da ke-sindi. Bunların hepsi bizim küçük ekibimizi tek bir hamleyle mahvedebilirdi. Hayır, onlar kötü zamanlarda yeniden gö-reve çağırılan Milis Kuvvetleri'ne bağlı askerlerdi. En azından bu konuda sağlanan istihbarat doğruyd.

Askerler, mahkûmların kapüşonlarını başlarına geçirmişti. Onları terk edilmiş dükkânın merdivenlerinden inmeye zor-layıp alt kattaki gizli sığınağın gümüş renkli sürgü kapısın-dan içeri soktular.

Başkan Gray, Washington'ın büyük bölümü bir grup sap-kın Psi çocuğu tarafından yok edildikten sonra –tabii kendi iddiasına göre– yeni bir isyan çıkmasına karşın Doğu Yakası boyunca bu sözde kalelerden inşa ettirmişti. Bazıları otellerin altına, bazıları da dağların eteklerine inşa edilmişti. Bunun gibilerse küçük kasabalardaki dükkânların ya da devlet dai-relerinin altına gizlenmişti. Hepsi de Gray'in, kabinesinin ve önemli askerî kadroların korunması amacıyla ve “ulusal gü-venliğimizi tehdit eden büyük tehlikeler”i tutsak etmek için yapılmıştı.

Bu tehlikelere özel muamele görüyor gibi görünen şu bi-zim Mahkûm 27 de dâhil.

Hücresi, uzun bir koridorun ucunda, iki kat aşağıdaydı. Alçak ve karanlık bir tavanı olan oldukça تنها bir odaydı. Duvarlar eriyormuş gibi görünse de zihnimdeki anının gö-rüntüsü temizdi. Kapüşonunu indirmemişlerdi ama onu ayak bileklerinden hücrenin ortasındaki metal sandalyeye bağla-

mışlardı. Tepesinde tek bir ampul yanıyordu.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak ele geçirdiğim adamı serbest bıraktım. Adam, terkedilmiş çamaşırhanenin duvarındaki grafitiye sũrtũnerek yere yığıldı. Kendi zihnindeki o toz bulutunun içinde kaybolmuş gibiydi. Hem kendi yüzümü hem de arkamdakilerin varlığını zihninden silmek, berrak bir su birikintisinin dibindeki taşları almak kadar kolaydı.

“İki kat aşağıda, oda Dört B,” dedim Rob’a dönerek. Elimizde, sığnağın zemin planının bir taslağı vardı; ancak detayları bilmiyorduk. Olaylardan bihaber olmasak da kesin bir bilgiye ulaşabildiğimiz söylenemezdi. Gerçi bu sığnakların zemin planı hep aynı olurdu. Binanın bir ucuna inen bir merdiven ya da asansörle her katta uzun bir koridor bulunurdu.

Talimatlarımın devamını beklemeden eldivenli elini havaya kaldırdı ve ekibe aşağı inmelerini işaret etti. Askerin zihninden çektiğim şifreyi ona verdim: 6-8-9-9-9-9-*. Ardından Vida’yı da yanıma alarak geri çekildim. Homurdanarak beni en yakındaki askere doğru itti.

Rob’un niyetini anlamak için gece görüş gözlüğünün ardına gizlediği gözlerini görmeye ihtiyacım yoktu. O bizi istememişti ve sık sık hatırlattığı üzere, Özel Harekât’a bağlı bir asker olarak bu işi birkaç adamıyla kolayca halledebilecekken peşine takılmamızı istemediği ortadaydı. Aslında bu işi yapmak zorunda kalmaktan bile rahatsızdı. Yakalanırsanız Birlik’le olan ilişkiniz inkâr edilirdi. Kural buydu. Kimse sizi kurtarmaya gelmezdi.

Alban, ajanını geri istiyorsa iyi bir sebebi olmalıydı.

Kapı açılır açılmaz saat çalışmaya başladı. On beş dakika

içinde içeri girip Mahkûm 27'yi alacak ve buradan defolup gideceklerdi. Belki bu kadar zamanımız bile olmaz, kim bilir? Rob, sadece alarmlar çalmaya başladığında destek kuvvetin ne kadar zamanda geleceğine dair bir tahminde bulunmuştu.

Kapı, yer altı sığınağının arka tarafındaki merdivenlere açıldı. Metal merdivenlere konuşlandırılmış birkaç ışık hariç, her yer zifirî karanlıktı ve bize kılavuzluk edecek başka hiçbir şey yoktu. Adamlardan birinin tepemizdeki güvenlik kamerasının kablolarını kestiğini duydum. Vida'nın beni öne doğru iten elini sırtımda hissettim. Yine de gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Çamaşırhanede kullanılan kimyasallar tüm havaya nüfuz etmiş, ciğerlerimi yakmaya başlamıştı.

Sonra ilerlemeye başladık. Hızla ve bir grup insan botlarıyla merdivenlerden inerken ne kadar sessiz olabilirse o kadar sessiz bir şekilde.

Vida ile birlikte ilk sahanlığa geldiğimizde kalbim kulaklarımda atıyordu. Altı aylık eğitim çok uzun sayılmazdı; ama bu tip durumlarda beni koruyacak odaklanma yeteneğimi geliştirmeme yetecek kadar uzundu.

Sırtıma sert bir şeyin çarptığını hissettim birden. Bir omuz, bir silah, sonra bir tane daha ve bir tane daha... Ta ki kendimi korumak için duvara yaslanana kadar. Diğerleri yanımızdan geçip giderken bir tek Rob durup konuşmuştu. "Biz çıkana kadar bizi koruyun ve sonra da girişi kontrol edin. Sakın olduğunuz yerden kıpırdamayın!"

"Ama biz..." diye başladı Vida. Hemen önüne geçip sözünü kestim. Evet, operasyon parametrelerinin söylediği tam olarak bu değildi ama yine de bu bizim için daha iyi olacaktı.